

זכאָה איהו מאן דקריב לה לגבי בעלה, מאי
(נ"א ומ"ד) קרוב יהו"ה לכל קוראיו וכו' (תהלים
קמה יח), דמאן דקרא ליה בשקרא רחוק הוא
מניה.

אַמַת א' ברישא דאלפא ביתא, מ'
באמצעיתא, ת' בסופיה, (נ"א ד'
אתון) עשורא דיליה יו"ד ה"א וא"ו ה"א
אַמַת, דאיהו עישור דארבע מאה וארבעין
וחד, הא רזא דחמשא וארבעין מ"ה, בזמנא
דישראל משקרין בתורת אמת, באומא
דשקרא, אתמר ביה (דניאל ח יב) ותשלך אמת
ארצה, מאי ארצה דא שכנתא, ובזמנא
דישראל מקיימין תורת אמת באומא
דקשוט, אתמר ביה (תהלים פה יב) אמת מארץ
תצמח, ובגלותא אתמר (ישעיה נט טו) (דף צה ע"א).
ותהי האמת נעדרת, ושקרא שלטא בעלמא,
(ובזמנא דאתתקן אמת ואסתלק לאתריה אתמחי שקרא מעלמא,
הדא הוא דכתיב (משלי יב יט) שפת אמת תכון לעד, כוננת לא
כתיב אלא תכון לעד (אמת), ועד ארגיעה לשון שקר (שם), מאי
אמת עמודא דאמצעיתא, שכנתא דיליה תורת אמת, היתה
בפיהו (מלאכי ב ו), ומאן שקר דא סמא"ל, בזמנא
דאמת שלטא אתעבר שקרא מעלמא.

אַמַת איהו בסוף תיבין, ואינון בריא אלהים
לעשוית, בריא אלהים אית, ביה ברא
עלמא, ועליה אתקרי וקיימא כל עלמא, וכל
מאן דאומי בשקרא פאלו ותשלך אמת ארצה,
ושקרא שלטא כביכול באתר (נ"א אתרד
מאתר) דיליה דאיהו ירושלם, ודא גרים
דאתחרב ביתא, ואתחזר עלמא לתהו ובהו,
דהכי אוקמוהו תרב בית ראשון והארץ היתה
תהו, תרב בית שני וחשף על פני תהום, דאמת

שמי שקורא לו בשקר, רחוק הוא
ממנו.

אַמַת, א' בראש האלף בית, מ'
באמצע, ת' בסופו. (ד' אותיות)
העשור שלו יו"ד ה"א וא"ו ה"א
אַמַת, שהוא עשור של ארבע
מאות וארבעים ואחד, הרי הסוד
של חמשה וארבעים מ"ה. בזמן
שישראל משקרים בתורת אמת
בשבועה של שקר, נאמר בו
ותשלך אמת ארצה. מה זה
ארצה? זו השכינה, ובזמן
שישראל מקימים תורת אמת
בשבועת אמת, נאמר בו אמת
מארץ תצמח, ובגלות נאמר ותהי
האמת נעדרת, והשקר שולט
בעולם, (ובזמן שמתקן האמת ומתעלה
למקומו, נמחה השקר מן העולם. זהו שכתוב
שפת אמת תכון לעד, כוננת לא כתוב, אלא תכון
לעד (אמת). ועד ארגיעה לשון שקר, מה זה
אמת? העמוד האמצעי, שכנתו - תורת אמת
היתה בפיהו), ומי השקר? זה
סמא"ל, בזמן ששולט האמת,
עובר השקר מן העולם.

אַמַת הוא בסופי התבות של
בריא אלהים לעשוית, בריא
אלהים אית, בו ברא את העולם,
ועליו נקרא ועומד כל העולם,
וכל מי שנשבע בשקר, פאלו
ותשלך אמת ארצה, והשקר
שולט כביכול במקום (גרש ממקום)
שלו, שהוא ירושלים, וזה גרם
שנחרב הבית וחרו העולם לתהו
ובהו. שפך פרושהו, חרב בית
ראשון - והארץ היתה תהו, חרב
בית שני - וחשף על פני תהום,
שאמת נושאת עליונים
ותחתונים, ובזמן שנעשה שקר
יתהרס הבנין. באותו זמן נאמר
בשכינה, נפלה לא תוסיף קום,

הוא סביל עלאין ותתאין, ובזמנא דאתעביד שקרא יתהרס הבנין, בההוא
זמנא אתמר בשכינתא (עמוס ה ב) נפלה לא תוסיף קום, הדא הוא